

MICHAEL

CHICAGO SYNDICATE #9

SORAYA NAOMI

MICHAEL

CHICAGO SYNDICATE SERIE

SORAYA NAOMI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Michael

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing

Auteur: Soraya Naomi

Oorspronkelijke titel: *The Man in Black*

Omslagontwerp: Jen Minkman

Omslagbeeld: depositphotos.com

Vertaling uit het Engels: Jacodine van de Velde

Tekstredactie: Storm Tekstredactie

Eerste uitgave december 2021

ISBN 9789403642758

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

BRIELLE

‘**B**en je klaar, Brielle? Ik ga naar huis,’ zegt chef-kok Gianni terwijl hij zijn hoed op zijn kale hoofd schuift en ik het grijs-witte marmeren werkblad schoonveeg.

‘Ik ruim de desserts nog op en dan ga ik ook.’

‘Oké. Fijne avond nog.’ Hij zwaait naar me en slentert de deur naar het restaurant door, mij alleen achterlatend in de enorme keuken.

Het stuk chocoladetaart en de tiramisu die nog over zijn, zet ik in een doos en ik loop langs het werkblad dat de hele lengte van de muur bestrijkt naar de koeling. Mijn schoenen klikken op de zwarte tegelvloer. Ik open de deur, stap naar binnen en draai me naar de lege schappen aan mijn linkerkant, maar verstijf als ik een geluid hoor. Het blijft echter stil, dus ik schuif de doos op de bovenste plank en blaas mijn adem uit als ik snel weer uit de koeling stap.

Mijn blik dwaalt naar het zwarte keukeneiland in het midden van de ruimte, dat eenzelfde marmeren blad heeft, met vijf zilverkleurige barkrukken ervoor. Aan de ene muur staat de roestvrijstalen keukenapparatuur - een driedubbele spoelbak, vier ovens en die fornuizen met een vierkante, zilverkleurige

afzuigkap die hoog boven de kookplaten hangt. Op de rand ervan staan diverse flessen olijfolie uit Italië. De aangrenzende muur beslaat een rij vaatwassers die ingebouwd zijn in antracietkleurige kasten, wat de hele ruimte de uitstraling bezorgt van een residentiële keuken.

Ik kan niet geloven dat ik net mijn eerste werkdag als patissier bij Palermo achter de rug heb, een vooraanstaande zaak in de Chicago Loop. Glimlachend loop ik door, naar de deur, en pak mijn zalmkleurige jas van de kapstok ernaast. Ik schuif mijn armen door de mouwen en wikkel mijn wollen sjaal om mijn nek. Nadat ik mijn tas over mijn schouder heb geslingerd, zet ik de eerste lichtschakelaar om, die de spotjes boven het keukeneiland uitschakelt. Maar wanneer ik iets op de hoek ervan zie liggen, loop ik erheen. Zodra ik zie dat het een pistool is, draai ik met een ruk mijn hoofd om om te checken of ik alleen ben. Ik word nerveus wanneer ik beseft dat iedereen behalve de host is vertrokken sinds Palermo een half uur geleden dichtging.

Dus waarom ligt er hier in godsnaam een pistool? En wie heeft het hier neergelegd?

Ik begeef me naar de deur en open hem om een leeg restaurant aan te treffen.

‘Hallo?’ roep ik, maar niemand geeft antwoord en ik weet niet of dat een goed teken is of juist niet.

Ik ga terug naar het keukeneiland, reik naar het pistool en pak het op. Het is een zwaar semiautomatisch wapen en het ziet er mooi uit.

Als iemand hier een vergunning heeft om een vuurwapen bij zich te dragen, waarom zou hij dan zo onverantwoordelijk zijn door het rond te laten slingeren?

Dan, zonder enige waarschuwing, hoor ik gepiep en een diepe stem zegt: ‘Waar ben jij in godsnaam mee bezig?’

Met het wapen in mijn hand draai ik me met een ruk om en impulsief richt ik op een imposant postuur dat de deuropening verduistert. ‘Wie ben jij?’ roep ik met een gillette uit.

Langzaam kantelt hij zijn hoofd opzij, maar er volgt geen antwoord. Schijnbaar geërgerd zucht hij.

‘Hoe ben je hier binnengekomen?’ wil ik weten en ik probeer over zijn schouder te kijken.

‘Laat. Dat. Pistool. Zakken,’ beveelt hij, mijn vraag negerend.

Dus reageer ik: ‘Nee. Wie ben je en hoe ben je hier binnengekomen? Het restaurant is gesloten. En kom uit de schaduw!’ Ik begin te zweten van angst. ‘Je jaagt me de stuipen op het lijf!’

Hij stapt de duisternis uit en sluipt als een groot jachtluipaard mijn kant op terwijl onze blikken elkaar vinden en ik tijdelijk versteld sta door de meedogenloze schoonheid van zijn rechthoekige gezicht en gebeeldhouwde lippen. Zijn gitzwarte haar is vanboven modieus lang en ietwat in de war, alsof hij zijn vingers door zijn glanzende lokken heeft gehaald, wat zijn asgrijze ogen nog opvallender maakt. Zijn perfect passende zwarte pak verbergt een gespierd lijf dat langer dan een meter tachtig moet zijn en er schuilt iets intimiderends in zijn bewegingen als hij vlak voor de loop van het pistool blijft staan.

‘Ik jaag *jou* de stuipen op het lijf? Jij richt *mijn* pistool op me,’ zegt hij doodkalm, zijn toon vlak maar scherp, voordat hij me een huiveringwekkende blik toewerpt. Een rode vlek kruipt van zijn kraag naar zijn slaap en het lijkt alsof hij me wil wurgen om het feit dat ik aan zijn wapen zit.

Onmiddellijk raast er paniek door mijn borst.

HOOFDSTUK 2

MICHAEL

'Ik jaag *jou* de stuipen op het lijf? Jij richt *mijn* pistool op me,' reageer ik geërgerd terwijl ik in haar vurige, groene ogen kijk, die zwaar omlijst zijn door donkere wimpers en gevuld met enige rebellie.

'Wie ben jij?' herhaalt ze, haar stem hees en totaal niet zoals ik had verwacht.

Ik klem mijn kaken op elkaar. 'We hebben elkaar al ontmoet, *Brielle*. Ik zag je eerder vanavond boven, met de eigenaren.'

De ontmoeting staat in mijn geheugen gegrift vanwege de zilveren armband die ze om haar pols heeft. Die roept herinneringen bij me op die beter op een duistere plek in mijn hoofd opgeborgen kunnen blijven. Ik vraag me af wie ze precies is en of ze een verborgen agenda heeft om hier te werken. Het lijkt echter alsof ze absoluut niet van mijn bestaan op de hoogte is.

Ze rimpelt haar kleine neus, wat mijn aandacht naar haar lippen brengt. Ze hebben een natuurlijk roze kleur en zijn opmerkelijk vol. En door haar golvende, blonde haren, die op haar kruin met een kam ineen zijn gebonden waardoor de lokken over haar schouders vallen, valt me op hoe jong ze eruit-

ziet. Het kuiltje in beide wangen suggereert eveneens een zekere onschuld.

Wanneer ze stil blijft en lijkt te overwegen wat ze moet doen, slaak ik een ongeduldige zucht. Vandaag, Valentijnsdag, is een zware dag en ik ben al de hele avond in een pesthumeur, want met vierende stelletjes geconfronteerd worden, herinnerde me des te meer aan wat ik verloren ben. Als gevolg daarvan vergat ik mijn Smith & Wesson toen ik hem vijf minuten geleden neerlegde, wat behoorlijk achteloos en niets voor mij is. Sterker nog, het is gevaarlijk, aangezien ik een organisatie dien te beschermen.

Ik knip met mijn vingers om haar aandacht te trekken en voeg eraan toe: 'Ik ben het hoofd beveiliging van Palermo.' Dat is deels waar, maar hopelijk verklaart het waarom ik een wapen draag, ook al is dat iets wat zij niet had moeten ontdekken. Het is uiteraard niet gebruikelijk dat de beveiliging van een restaurant gewapend is, maar wij zijn geen doorsnee restaurant. Het personeel is daar alleen niet van op de hoogte.

Nog steeds lijkt ze aan me te twijfelen en nu verlies ik dan toch mijn geduld. Ik stap op haar af en drijf haar naar achteren. Dan mep ik bliksemsnel het pistool naar beneden en draai haar om terwijl ik mijn arm om haar borst haak om haar klem te zetten. Met mijn vrije hand probeer ik mijn wapen te pakken, maar ze heeft een verrassend sterke grip.

'Hou op!' Met haar rug tegen mijn voorkant drukt haar kont tegen mijn kruis als ze zich tegen me verzet. Door haar gemiddelde lengte reikt ze tot mijn kin.

Hoewel haar dikke, wollige jas en loszittende zwarte broek haar figuur verbergen, kan ik duidelijk de ronde vormen van haar heupen ontwaren.

Wanneer ze haar hoofd draait en opkijkt, knallen onze neuzen tegen elkaar. Haar parfum, een unieke, zoete jasmijngeur, leidt me een moment af voordat ze aandringt: 'Dit is nergens voor nodig. Laat me gaan!'

Grommend commandeer ik: 'Stil blijven staan en dan doe ik dat. Als je het wapen eerder had laten zakken, zou je je niet in deze situatie hebben bevonden.'

'Laat los!' herhaalt ze en wanneer ze probeert dichter bij mijn gezicht te komen, laat ik haar los alsof ze me heeft gebrand, want de nabijheid is te veel voor me. Ze schiet bij me vandaan, bijna sissend naar me, mijn wapen nog steeds in haar handen.

'Dus, weet je weer wie ik ben?' vraag ik.

Haar frons verdiept zich en aangezien ze haar blik afwendt, ben ik er zeker van dat ze liegt als ze zegt: 'Nee, ik herinner me je niet. En je had niet zo hardhandig hoeven doen!'

'Geloof me, dat was niet hardhandig. Je hebt mazzel dat ik hier nu te moe voor ben.'

Langzaam worden haar ogen groot van verontwaardiging.

Jezus! Heb ik haar beledigd?

'O, heb ik *geluk*? Jij laat een pistool in mijn keuken rond-slingeren...'

'*Jouw* keuken?' onderbreek ik haar en ze trekt een fijn gevormde wenkbrauw op. 'Het is de keuken van de eigenaar.'

'Je weet best wat ik bedoel.'

'Nee, dat weet ik niet,' kaats ik terug en ze geeft me een staalharde blik voordat ze van onderwerp verandert.

'Het is behoorlijk roekeloos van het hoofd beveiliging om zijn pistool te vergeten. Waarom heb je er eigenlijk een nodig? Dit is maar een restaurant.'

Fuck! Ze mag niet te weten komen wie ik echt ben, dus vertel ik: 'Dit is een eersteklas restaurant waar rijke en vooraanstaande mensen komen. Om er zeker van te zijn dat er niets gebeurt, draag ik een pistool.'

'Alleen jij? Of heeft de uitsmijter er ook een? En zou het management ons daar niet over moeten informeren om dit soort situaties te voorkomen?' vraagt ze door.

'Jezus, je stelt behoorlijk wat vragen.'

‘Kun je me dat kwalijk nemen?’ Ze recht haar schouders. ‘Ik vind het onverantwoordelijk, niet te noemen gevaarlijk, om je pistool kwijt te raken.’

‘Ik was hem niet kwijt,’ verdedig ik mezelf en dan adem ik diep in; ik laat me niet opjatten door dit grietje. Ik zal echter wel wat aan schadebeperking moeten doen om het een en ander te verhullen, dus lieg ik: ‘Ik ben de enige die er een heeft en het is niet nodig het iemand te vertellen. Het is ook voor jouw bescherming.’

‘Op de een of andere manier voel ik me niet veilig doordat jij een vuurwapen bij je draagt,’ beledigt ze me en plotseling realiseer ik me dat deze meid ervoor heeft gezorgd dat ik volledig van de wijs raak.

Ik houd mijn hand op. ‘Geef. Me. Mijn. Pistool.’

Verbijsterd brengt ze het omhoog, alsof ze vergeten was dat ze het tijdens onze woordenwisseling nog in haar hand hield, en net op dat moment gaat onverwachts de deur open en roept een bewaker: ‘Michael, kunnen we afsluiten?’

Ik strek mijn nek om antwoord te geven en hoor op datzelfde moment een klap. Wanneer ik mijn hoofd terugdraai, zie ik dat het blondje mijn wapen op het keukeneiland heeft gelegd.

‘Jullie kunnen afsluiten. Ik ging net weg,’ zegt ze snel. Zonder op een reactie te wachten, draait ze zich met een ruk om en beent naar de nooduitgang aan de andere kant van de keuken.

‘Wij zijn nog niet klaar, Brielle!’ waarschuw ik haar op vlakke toon voor ze me een minachtende blik toewerpt en over de drempel stapt. ‘Ik zal je weten te vinden en dan maken we dit af.’

De deur sluit achter haar en ik schud mijn hoofd vanwege de vreemde ontmoeting. *Ze weet dat ik bij het management hoor, dus waarom rent ze voor me weg?*

‘Michael?’ roept de bewaker nogmaals.

‘Ja, we kunnen gaan. Ik had alleen net een aanvaring met de

patissier,' grom ik terwijl ik mijn wapen pak en achter in mijn broekband steek.

De bewaker volgend, mep ik een zwevende, hartvormige ballon opzij. Ik wil naar huis, maar ik weet dat ik in mijn slaap geen rust zal vinden.

* * *

'JE HOEFT NIET ZENUWACHTIG TE ZIJN, RACHEL,' fluister ik tegen mijn verloofde, die naast me staat als de gasten bij ons vorstelijke, witte herenhuis in de buitenwijken van East Hampton Village arriveren voor onze aankondiging.

'Dat ben ik ook niet,' verzekert ze me en ze steekt een lange, blonde lok achter haar oor voordat ze mijn hand vastpakt.

Uit het niets echoot er een luide knal door de lucht. Er klinken schoten en er ontstaat chaos. Mensen schreeuwen, duiken achter meubels terwijl ongenodigde mannen mijn huis binnenstormen. Glas vliegt om ons heen als ze de ruimte roekeloos onder vuur nemen. Alles is chaos, kogels vliegen door de lucht en rook zweeft voor mijn ogen, dus ik dek Rachel, maar als ze in mijn armen stort, vallen we achter de bank op de vloer.

'Rachel!' schreeuw ik. Ik draai haar om en mijn hand wordt nat als ik haar middel beetgrijp.

Helse rode stralen bloed lopen over haar borst terwijl haar hoofd achterovervalt. Ik schud haar door elkaar, roep haar naam. Terwijl mijn mannen de aanvallers overheersen, druk ik mijn vingers in haar hals, maar voel niets.

Ik schiet overeind, badend in het zweet, ondanks dat ik alleen mijn zwarte boxersshort draag, en mijn hart raast als een wilde. Dan kijk ik om me heen en kalmeer als ik me realiseer dat ik in de veiligheid van mijn slaapkamer in de Chicago Loop ben, ver verwijderd van de afgrijselijke gebeurtenis die ik in New York heb achtergelaten.

Het is precies vier maanden geleden dat Rachel overleed

doordat de zaken misgingen terwijl ik de baas van de New Yorkse maffia was. Zij was een reguliere burger die verliefd op me werd, haar normale leven opgaf om deel te worden van mijn genadeloze wereld. Maar hoewel ze mij haar leven gaf, gaf ik haar op mijn beurt de dood, iets wat ik in mijn drieëndertigjarige leven maar al te vaak heb gezien.

Ik ga weer liggen, maar, zoals gewoonlijk, komt de slaap niet meer. Een gevoel van kwellend berouw sijpelt onverbiddelijk door mijn bloed. Iedereen zei dat de pijn in de loop van de tijd zou verminderen. Dat tijd alle wonden heelt. Maar deze wond blijft etteren en ik verwacht niet dat dat binnen afzienbare tijd zal veranderen.

Vanuit de hoop aan mijn eigen gedachten te ontsnappen stap ik bij het krieken van de dag uit mijn kingsize walnoothouten bed. Terwijl ik de uitgestrekte ruimte van de slaapkamer doorkruis om naar de badkamer te gaan, word ik herinnerd aan de troosteloze eenzaamheid die ik constant in mijn borst voel. Al vraag ik me soms af of het niet pure spijt is die aan me vreet.

Na een snelle douche te hebben genomen, trek ik mijn zwarte overhemd en een van mijn op maat gemaakte pakken aan. En voor het eerst in maanden denk ik aan een andere vrouw dan Rachel als de patissier, met wie ik nog steeds een appeltje heb te schillen, in mijn hoofd opkomt. Onze ontmoeting van gisteravond bezorgt me heel wat nieuwe kopzorgen. Ik verafschuw dat Brielle me betrapte op een onverantwoordelijk moment. Een moment waar niemand iets over te weten mag komen, dus ik zal haar moeten opzoeken en ervoor moeten zorgen dat ze begrijpt dat ze haar mond moet houden. Ook moet ik in Brielles verleden duiken vanwege die verdomde armband van haar, die vragen bij me oproept.

* * *

WANNEER IK BIJ PALERMO ARRIVEER, vind ik tussen de tafels in de eetzaal door mijn weg naar de trap en klim naar de overhangende eerste verdieping, waar het kantoor van de eigenaar, Adriano, is gelegen. Ik open de deur en zie dat het hele management aanwezig is; vijf mannen die allemaal net zulke duren pakken dragen als ik.

‘Goedemorgen,’ begroet Adriano me vanachter zijn glazen bureau, dat voor de gewelfde ramen staat. Op z’n gemak rookt hij een sigaret en Luca, de mede-eigenaar, zit naast hem.

‘Ik vertelde hun net dat de opening gisteravond fantastisch is verlopen,’ zegt Carmine, die in een stoel tegenover Adriano gaat zitten, naast Logan en Henry, die zijn bril met zwarte montuur in zijn zak steekt.

‘De host vertelde me dat we tot de herfst vol zitten met reserveringen,’ meldt Luca.

‘Dat zal het een stuk makkelijker maken ons geld via het restaurant te blijven witwassen,’ reageert Carmine terwijl ik naast Henry ga staan.

Samen vormen wij zessen de hoogste rangen van het machtige Chicago Syndicate. Adriano is de baas, Luca zijn onderbaas, Logan is hoofd kapitein, Carmine treedt op als consigliere / raadsman, Henry is onze hacker en in werkelijkheid ben ik het hoofd beveiliging van het syndicaat, niet slechts simpelweg hoofd bewaking van dit restaurant.

Het syndicaat regelt de import en distributie van de puurste heroïne en cocaïne in de staat Illinois en we hebben een legioen aan kapiteins die voor de daadwerkelijke drugshandel in en om Chicago zorgen. We hebben ook invloedrijke medewerkers op hoge posities, van lokale politie tot de federale overheid en alles daartussen.

Het middelpunt van onze operaties is hier in Palermo, wat een chic Italiaans restaurant met een ondergrondse bar is. We gebruiken het als dekmantel om geld wit te wassen en ons te laten voorkomen als gezagsgetrouwe ondernemers.

Adriano en ik sloten ons bij de maffia aan toen we begin twintig waren, maar terwijl Adriano in Chicago bleef nadat hij zijn studie bedrijfseconomie afrondde, ging ik naar het New York Syndicaat en was daar een jaar de baas voordat ik mijn functie na Rachels dood neerlegde.

Een maand geleden besloot ik over te stappen naar Chicago, want ik ben gewend geraakt aan deze levensstijl en ik wilde niet terugkeren naar de armoede. Trouwens, als je eenmaal in de maffia zit, is er geen leven daarbuiten meer mogelijk. En aangezien Adriano en ik maffiabroeders zijn, verwelkomde hij me terug en benoemde hij me tot hoofd beveiliging.

‘De nieuwe bewakers voor onze gezinnen doen het goed, Michael,’ merkt Adriano op, wat me tevredenstelt.

De andere mannen met hoge rangen hebben een partner en sommigen ook kinderen en als hoofd beveiliging, stuur ik een handvol syndicaat bewakers aan, die ik heb getraind om hen te allen tijde te beschermen als ze op stap zijn.

‘Hoe is alles met de staf verlopen?’ wil Adriano weten.

‘Volgens mij ging het goed. Ze hebben geen idee dat wij het syndicaat zijn.’ Logan haalt een hand door zijn blonde haar om het achterover te kammen.

Na een wolk rook uitgeblazen te hebben benadrukt Adriano: ‘Ik hoef geen van jullie allen te zeggen hoe belangrijk het is dat dat zo blijft.’

Dit is precies de reden waarom het me verontrust dat Brielle heeft ontdekt dat ik een pistool bij me draag. Als ze het aan iemand vertelt, gaat de staf mogelijk vragen stellen en hun neus in onze zaken steken. Als dat gebeurt, zal het consequenties voor me hebben, want ik was degene die zo onachtzaam was om mijn pistool te vergeten.

Fuck! Waarom moest Brielle het zien liggen?

‘Zorg ervoor dat de Capo’s en andere leden er ook aan denken het voor zich te houden. Als een burger personeelslid zou ontdekken dat Palermo de maffia is, zou ik gedwongen zijn

hem te ontslaan of misschien zelfs om te brengen. Deze setting is al gevaarlijk; te veel Capo's en soldaten weten dat Palermo het syndicaat is, aangezien we tientallen soldaten op onze loonlijst hebben staan, die wekelijks de ladingen in de haven uitladen en nog eens een aantal Capo's die het product voor ons verkopen. Dus we kunnen het ons niet veroorloven dat nog meer mensen dit te weten komen, *capisce?*' Hij drukt zijn sigaret uit en kijkt ons een voor een aan. Allemaal knikken we. 'Iets anders wat ik wil bespreken, is het probleem dat we hebben met een toenevende hoeveelheid voorraad die door de douane wordt geconfisqueerd. Ons contact met de Mexicanen biedt nieuwe mogelijkheden.'

'Wat voor mogelijkheden?' vraag ik.

'Het Mexicaanse kartel beweert dat ze een route hebben gevonden om een grote lading heroïne en cocaïne per jaar te importeren, wat zou betekenen dat we aanzienlijk kunnen bezuinigen. In dit tempo wordt het syndicaat zo groot dat wij zessen niet in staat zullen zijn de hele organisatie te leiden. Ik word daarnaast te vaak lastiggevalen met kleine problemen waarbij ik helemaal niet betrokken wil zijn. Als we één vracht per jaar zouden hebben die een handvol soldaten op kan halen en opslaat in het pakhuis in het noorden, waar we meer dan genoeg ruimte hebben, kunnen we heel wat leden met lagere rangen laten gaan. Dat is ook veiliger voor ons.'

'Hoe groot is het percentage dat wordt ingenomen?' Luca's interesse is gewekt.

'Ze zeggen twintig procent.'

'Als het twintig procent van één lading is, dan hebben we nog genoeg om aan de vraag te voldoen. We moeten er zeker van zijn dat we onze positie kunnen handhaven, want anders duikt er een andere organisatie op en zet ons aan de kant,' laat Carmine weten. 'Als wij het aanbod niet accepteren, doet iemand anders het...'

'Dat weet ik, maar mijn eerste prioriteit is deze organisatie

verkleinen om Palermo's naam te beschermen. Het is slechts een kwestie van tijd voordat hier een soldaat of Capo komt opdagen en aangezien ze niet in deze elitewereld thuishoren, zouden ze opvallen.'

'Overweeg je het serieus?' vraag ik.

'Ja. Heb je van Reymario gehoord?'

'Ja. In New York hoorde ik dat hij een paar maanden geleden het Mexicaanse kartel heeft overgenomen.'

'Weet je wie hij precies is?'

'Hij is meedogenloos en geheimzinnig over zijn gezinsleven, net als wij. En voor zover ik heb gehoord, is hij een goede zakenpartner, alleen behoorlijk arrogant.'

'Ook net als wij,' grapt Adriano.

'Maar doordat hij zo geheimzinnig is, weten we niet precies hoe hij de routes uitzet. En als we ernaar vragen, vertelt hij het niet.' Ik onderdruk een geeuw om mijn slaapgebrek te verhullen.

'Ik moet meer over dit kartel weten en onze contactpersoon heeft aangeboden een testlevering in mei te laten plaatsvinden. Ik ben geneigd dat aanbod aan te nemen. We hebben genoeg spul op voorraad om het tot juni uit te zingen. En in het verleden was geld het enige probleem voor jaarlijkse leveringen. We zullen miljoenen nodig hebben om bij die ene afgifte te betalen, want het zal om honderden kilo's gaan. En die miljoenen zullen we hebben met het extra geld dat Palermo opbrengt.'

'Dus je wilt het in gang zetten en de huidige leveringen opschorten?' Carmine lijkt verbaasd.

'Ja, maar alleen om geen achterdocht bij Reymario op te wekken. Ik zal instemmen met hem samen te werken, maar zonder enige persoonlijke informatie te delen. Ik wil niet dat hij alles over ons weet. Dus we doen de testlevering, maar ondertussen sturen we een spion naar Mexico om te infiltreren en zijn organisatie te checken. Als hij niet betrouwbaar is of onze spion vindt iets wat erop duidt dat hij liegt over de veiligheid

van de route, dan cancel ik de testlevering door te zeggen dat ik het risico te groot vind en ga door met de wekelijkse leveringen.'

'Dat zou kunnen werken,' laat ik weten. 'Als Reymario het eens paar jaar kan regelen, zou dat onze werkdruk verminderen.'

'Wie sturen we?' vraagt Adriano aan mij.

Ik wrijf over mijn kin. 'Stuur Capo John. Hij is naast ons het meest ervaren lid. Hij is een betere keuze dan ieder van de bewakers die ik train.' Ik kijk naar Logan, die hoofdkapitein is.

'John kan gaan. Een andere Capo kan zijn werkzaamheden overnemen,' stemt hij in.

'Dan sturen we John onmiddellijk naar Mexico,' besluit Adriano. 'Luca en ik zullen onze contactpersoon laten weten dat we een testlevering willen.'

Terwijl de andere mannen vertrekken, kijkt Adriano me met samengeknepen ogen toe. 'Alles oké?'

'Ja, gisteravond was zwaar,' geef ik eerlijk toe.

'Dat begrijp ik. Je kunt naar huis als je wilt.'

Ik geef een knikje, dankbaar dat hij mijn stemming aanvoelt. Ik geef er echter de voorkeur aan bezig te blijven. 'Bedankt, maar ik moet mijn gedachten afleiden, dus ik blijf hier en check het rooster van de bewakers voor de komende weken.'

Ik sta op en loop naar de deur, maar Luca volgt me en grijpt mijn schouder beet. 'Het wordt wel beter, man.'

'Wanneer?' antwoord ik en zijn uitdrukking wordt medelevend als ik het kantoor verlaat en me naar de trap begeef.

Voordat ik die bereik, blokkeert een serveerster met knalrood-bruinachtig haar mijn weg. 'Hoi, Michael.'

Ik blijf staan, speculeer hoe ze zelfs mijn naam maar kent, maar word afgeleid als ik naar beneden kijk en zie dat Brielle het restaurant in glipt en naar de bar haast. Ze gluurt onopvallend om zich heen, maar mij, verborgen in de schaduw op de eerste verdieping, ziet ze niet. Snel vlucht ze de keuken in. Blijkbaar probeert ze me te ontlopen.

‘Ik vroeg me eigenlijk af of...’ begint de serveerster.

Maar ik onderbreek haar. ‘Ik moet gaan.’ Ik vermijd emotionele verwickelingen en heb niet gedatet sinds Rachel.

Ik loop om haar heen en heen naar de trap, boos op mezelf dat het nodig is de situatie met deze vrouw af te handelen. Hoewel ik Brielles personeelsdossier eerst wil doornemen zodat ik de bovenhand heb, moet ik verifiëren dat ze mijn verhaal geloofde over waarom ik gewapend ben, want ze bracht terecht ter sprake dat het erg ongebruikelijk is dat beveiligers van een restaurant met vuurwapens rondlopen. Daarnaast vind ik het te toevallig dat ze bij Palermo werkt als ze is wie ik vermoed dat ze is. En als dat inderdaad geen toeval is, is ze een goede actrice.

Wanneer ik de keuken binnen storm, is de ruimte leeg. Maar de lichten boven het keukeneiland zijn aan. Dan zie ik dat de nooduitgang open staat en ik hoor Brielles hese stem als ze met een bezorger praat.

Mijn lege maag knort en ik kijk naar het marmeren werkblad aan mijn linkerkant, waar een plaat met ronde, witte gebakjes staat. Hoewel ik niet iemand ben die graag suiker eet, pak ik er een en neem een hap. Verrassend genoeg blijkt hij bereid te zijn met rum en is hij niet overdreven zoet. De afgelopen maanden smaakte mijn eten niet, maar ik kan niet ontkennen dat dit een lekker gebakje is en ik blijf eten.

Wanneer ik de laatste hap doorslik, stapt Brielle, gekleed in die vormloze, zwarte koksjas van haar, terug naar binnen met een mand vol brood en groenten in haar armen. Ze schrikt als ze me ziet.

‘O mijn God! Daar moet je echt mee stoppen!’ gilt ze zo schrill dat ik er bijna doof van word en haar groene ogen spuwen vuur.

HOOFDSTUK 3

BRIELLE

Ik neem de mand met verse producten aan en ga door de nooduitgang terug Palermo binnen, maar ik stop en geef een gil als er een lange schaduw als een of andere duistere engel bij mijn desserthoek staat.

Zodra ik herken wie het is, flap ik eruit: 'O mijn God! Daar moet je echt mee stoppen!'

Ik pers mijn lippen op elkaar als Michaels asgrijze ogen me met een intense blik aan de grond vastnagelen. Zijn krachtige postuur is onmogelijk te missen, maar zijn voorkomen is vooral intimiderend doordat hij weer helemaal in het zwart is gekleed.

Een blos van schaamte kruipt over mijn gezicht vanwege mijn reactie van gisteravond. Om het simpele feit dat ik deze baan nodig heb, had ik er niet zo vandoor moeten gaan. Sinds ik een jaar geleden de koksschool afrondde, heb ik geen vast inkomen gehad en op eenentwintigjarige leeftijd heb ik die wel nodig. Godzijdank dat ik deze vacature online zag en meteen solliciteerde ik. Ik ga ervanuit dat ze mij als patissier hebben aangenomen omdat ze iemand wilden die binnen twee weken kon beginnen. Het salaris dat ze me hier betalen, zal ik met mijn gebrek aan ervaring nergens anders krijgen, dus ik wil niet dat

mijn aanvaring met Michael een probleem gaat vormen. Ik zou ook graag zien te voorkomen dat hij de chef-kok op de hoogte brengt van de kinderachtige manier waarop ik de situatie heb aangepakt. Maar, ter verdediging, deze kerel gaf me een extreem ongemakkelijk gevoel, wat het des te verontrustender maakt dat ik gedurende de rest van de avond alsnog aan hem moest denken.

Ik herpak mezelf en probeer zo normaal mogelijk te reageren in plaats van in paniek te raken over wat misschien niets voorstelt. Rustig zet ik de mand op het werkblad.

‘Waarom ben je zo schrikachtig?’ vraagt hij volkomen beheerst terwijl hij naar de zilveren armband om mijn linker-pols gluurt.

Blijkbaar ben ik er niet in geslaagd cool over te komen, maar ik word kort afgeleid door zijn knappe gezicht en de plukken donkere haar die over zijn voorhoofd vallen en ervoor zorgen dat ik de neiging moet onderdrukken ze naar achteren te strijken.

Zijn blik dompelt mijn ledematen onder in zowel angst als hitte, tegengestelde emoties die ik nog nooit bij een man heb ervaren. ‘Omdat je altijd uit het niets lijkt te komen,’ mompel ik.

‘Dat is twee keer gebeurd,’ weerlegt hij, wat me herinnert aan de andere reden dat ik de voorgaande avond bij hem vandaan vluchtte: omdat hij me irriteerde.

In plaats van te reageren bijt ik op mijn tong en kantel mijn hoofd. ‘Kan ik je ergens mee helpen, *Michael*?’

Hij bestudeert me met een berekenende blik. ‘Eerlijk gezegd, ja, *Brielle*. We hebben ons gesprek gisteravond niet afgemaakt, omdat jij de deur uit rende.’

‘Bedankt dat je dat ter sprake brengt,’ grom ik sarcastisch terwijl ik twee stokbroden uit de mand gris en ze op het werkblad leg.

‘Graag gedaan,’ antwoordt hij warempel. Geërgerd pers ik mijn lippen op elkaar, maar ofwel hij merkt het niet ofwel hij

negeert het. 'Voordat we weer in een woordenwisseling belanden, wil ik weten of je iemand hebt verteld over gisteravond?'

Ik draai me naar hem toe. Een vleug van zijn muskusachtige geur bereikt mijn neusvleugels en wanneer ik dichterbij stap, schuift hij achterwaarts en verschijnen er voor het eerst scheurtjes in zijn afgemeten houding. Ik krijg het gevoel dat hij het niet prettig vindt als iemand zijn persoonlijke ruimte betreedt; hij was er duidelijk niet blij mee toen hij me gisteren moest beetpakken.

'Over je pistool, bedoel je?' murmel ik en ik gluur naar zijn torso.

'Ja.' Zijn antwoord is kortaf.

'Nee, ik kwam net binnen en heb nog niemand gesproken.'

'Andere werknemers hoeven niet te weten dat ik het bij me draag. We willen niet dat mensen zich ongerust gaan maken,' legt hij uit, hoewel ik niet zeker weet of hij me informeert of een bevel geeft.

Het is angstaanjagender dat hij me niet precies vertelt wat hij wil. Maar, ik begrijp het standpunt van het management. Terwijl ik over zijn woorden peins, kijkt Michael naar me alsof ik een lastpak ben. De lichte rimpeltjes rond zijn ogen doen me vermoeden dat hij in de dertig is.

Dan kom ik bij zinnen en realiseer me dat ik niet wil dat hij me als een onervaren meisje ziet.

'Ik zal het tegen niemand zeggen,' beloof ik en hij reageert met een bruske knik, draait zich om en beschouwt dit gesprek als afgerond. Enigszins verbluft kijk ik hem na.

Ik schiet naar voren, trek een halve cirkel om hem heen en duw mijn handen tegen zijn sterke borstkas, maar zijn indrukwekkende postuur maait me bijna omver als we tegen elkaar aan knallen. Een lichte schok schiet uit mijn vingertoppen als hij zijn arm om me heen slaat om te voorkomen dat ik achteroverval en allebei verstarren we. Zijn stevige, warme greep zet mijn zenuwen in lichterlaaie.

Maar het volgende moment zijn de harde lijnen van zijn rechthoekige gezicht gedurende een fractie van een seconde doordrenkt met droefenis als hij me aanstaart. Nee, door me heen staart, alsof hij het verleden in kijkt. Hij knippert niet met z'n ogen. Hij lijkt geen adem te halen. Ik geloof niet dat het mogelijk is dat hij nog stiller wordt. Dan laat hij me plotseling los en zet een grote stap terug.

'Raak me niet aan,' waarschuwt hij me op ruwe toon terwijl een ober hem passeert.

Ik steek mijn handen omhoog, gealarmeerd maar ook gefascineerd door zijn kwetsbare reactie. 'Oké. Zal ik niet doen. Maar ik was nog niet klaar.'

Hij trekt een wenkbrauw op.

'Kun jij voor je houden dat ik er gisteravond vandoor ging?' vraag ik aarzelend en ik zweer dat zijn lippen vertrekken voordat hij het maskeert.

'Prima,' antwoordt hij en hij staat op het punt meer te zeggen, maar de deur achter me gaat open en een serveerster die Marliya heet komt binnen. Ze blijft staan als ze ons ziet.

Abrupt beent Michael de keuken uit. Marliya bestudeert hem voordat ze zich naar mij haast.

'Wat was dat?' vragen we allebei tegelijk, waardoor we grinniken.

'Ik probeer hem al sinds gisteren te spreken,' zegt Marliya tegen me terwijl ze haar smalle stropdas om haar nek knoopt.

'Waarom?' Ik ben veel te nieuwsgierig.

'Ik zag Michael een paar keer toen de manager ons trainde, maar hij was altijd druk en afwerend, dus toen ik net boven eindelijk alleen met hem was, waagde ik een poging.'

'Hij is een botterik,' meld ik, hoewel er iets melancholisch in Michaels knappe verschijning schuilt dat hij niet kan verdoezelen. Desondanks heb ik de pest in mijn toenemende interesse in hem, want hij is duidelijk geen partij voor mij. 'Wie is hij precies? Hij zegt dat hij hoofd beveiliging is.'

‘Ja, hij is een van de hogere functies. Zijn volledige naam is Michael Carrion en hij is recent vanuit New York hierheen verhuisd.’

Dat verbaast me, want hij en ik hebben blijkbaar iets met elkaar gemeen; ik ben jaren geleden ook vanuit New York hierheen gekomen. ‘Hoe oud is hij?’

‘Drieëndertig.’ Ze schenkt me een vragende blik. ‘Nog iemand die geïnteresseerd in hem is... Dat mysterieuze aan hem is behoorlijk hot, huh?’ Lachend pakt ze het bestek uit de la van het keukeneiland om de tafels te dekken.

‘Nee, nee, tegenover mij is hij ook afwerend,’ laat ik met een grijns weten en ik ga achter mijn werkblad staan om aan de voorbereidingen van de desserts te beginnen.

Maar tijdens mijn werk houd ik vanwege een bepaalde man de deur constant in de gaten, al weet ik niet waarom. Wanneer de bediening voor de derde keer laat is om een bestelling uit te serveren, pak ik twee borden met warme lava chocoladetaartjes en duw met mijn schouder de deur naar het restaurant open. Het gemurmel van tientallen gasten eechoot door de ruimte.

De vloer, muren en meubels zijn allemaal zwart, maar het totale effect is niet te donker door de honderden verfijnde bollampjes die aan het hoge, Italiaanse marmer en houten plafond zijn opgehangen. Hun gele gloed danst over de vierkante tafels die verspreid in het midden van de ruimte staan, allemaal bedekt met een wit tafelkleed en een lange, zwarte vaas met een enkele dahlia als taferversiering. Om de tafel staan met zwart fluweel bekleedde stoelen.

Ik verplaatst me over de begane grond naar waar ze smalle, suède bankjes hebben geplaatst, die doorlopen tot aan de bar. Glazen boorden die de hele muur bestrijken, staan vol met likeurflessen. Ik loop de trap op naar het VIP-gedeelte op de eerste verdieping, waar ik aan de rechterkant de betreffende tafel opzoek als ik Marliya en Michael tegenover elkaar zie staan.

‘Het geeft niet,’ hoor ik Marliya zeggen terwijl hij een blik op mij werpt en er een frons over zijn gezicht trekt nadat hij zich ongetwijfeld tegenover haar heeft verontschuldigd voor zijn botte gedrag.

Ze kantelt haar heup en schenkt hem een flirtende glimlach, waarop hij wolfachtig grijnst. Het wekt de indruk dat hij zich heel goed bewust is van het effect dat hij op vrouwen heeft. Desondanks hoeft hij niet tijdens werktijd met onze serveersters te flirten.

‘Marliya, kun jij deze borden naar tafel vierenveertig brengen?’ Ik schuif ze in haar handen en ze schrikken op. ‘Dank je,’ voeg ik er vriendelijk aan toe en ze grijnst wulps naar Michael, wiens gezichtsuitdrukking niet verandert.

Koeltjes knoopt Michael zijn dure jasje open terwijl hij mij uitdrukkingloos aankijkt, dus zeg ik: ‘We moeten het personeel gaande houden, zodat we het restaurant op tijd kunnen sluiten.’

Langzaam knippert hij met zijn ogen en terwijl zijn volle aftershave me omringt, dwaalt zijn blik naar mijn lippen voordat die weer terug omhoogschuift. ‘Is dat een verzoek of een bevel?’ vraagt hij, maar hij trekt zijn wenkbrauw iets op in een gebaar dat stilletjes maar effectief zijn ongenoegen over mij laat blijken. ‘Stond je naar me te kijken?’

Ik snuif en stap naar voren als iemand me passeert. ‘Wat? Nee, ik wachtte op de bediening en toen er niemand op kwam dagen, heb ik de desserts hier zelf heen gebracht.’

‘Nou, ik was net mijn verontschuldigen aan het maken.’

‘Omdat je bot tegen haar deed?’

Hij toont me een duivelse grijns, maar ik merk ook op dat zijn kaaklijn samenknijpt van ergernis. ‘Heb je vragen over me gesteld, *Duchenne*?’ Hij gebruikt mijn achternaam alsof hij wil dat ik weet dat hij mijn dossier heeft gecheckt.

‘Nee, ze heeft geheel uit zichzelf over je verteld, *Carrion*.’ Ik maak hem duidelijk dat ik ook in staat ben informatie te vinden.

Plotseling vervaagt zijn grijns en hij recht zijn rug, alsof hij

pas nu beseft dat hij vlak naast me staat. Ik voel mijn mondhoek omhoog kruipen, wetend dat hij nabijheid haat.

‘Volgens mij zijn we klaar hier.’ Zijn stem stuitert over mijn vlees en onverwachts weet hij me weer af te wimpelen, zodat ik me door zijn onverschillige houding jong voel terwijl hij ervaren en beheerst overkomt.

Hij slentert weg en daalt de trap af als een vorst die door zijn koninkrijk schrijdt, iets aan hem beangstigend maar toch intrigerend. Vrouwen proberen zijn aandacht te trekken, maar hij negeert ze simpelweg en stapt om hen heen terwijl zij zijn dominante verschijning op dezelfde manier nastaren als ik.

Op dat moment realiseer ik me dat het geleden moet hebben alsof ik jaloers was op hem en Marliya, maar ik wil gewoon dat er op tijd wordt bediend, zodat ik niet als laatste hoef te vertrekken. Boos op mezelf vanwege mijn onbesuisde gedrag keer ik terug naar de keuken. Ik begrijp niet waarom ik me hier zo door laat raken.

In gedachten verzonken staar ik naar het houten boord tegen de in antracietkleur geverfde muur boven mijn dessert werkbank, die vol staat met potten bloem, suiker, cacaopoeder en andere ingrediënten die ik dagelijks gebruik.

‘Twee rumtaartjes,’ roept chef-kok Gianni.

‘Ja, chef. Twee minuten.’ Ik hurk om twee borden van het rek onder mijn werkbank te pakken en zet ze op het marmer. Ik pak de ronde taartjes, plaats ze op de borden en besprenkel ze met frambozencoulis. Dan merk ik dat de rumtaartjes al bijna op zijn, terwijl we nog meer dan een uur te gaan hebben. Terwijl ik de desserts op het dienblad zet, zeg ik tegen de serveerster: ‘Deze zijn op, oké?’

‘Oké, ik zal het tegen de rest vertellen, Brielle.’

‘Bedankt.’ Fronsend kijk ik naar mijn lege blad, want ik had een hele lading gemaakt en ik kan me niet zo veel bestellingen herinneren. ‘Zijn er veel rumtaartjes besteld, Gianni?’

‘Nee, het management heeft er een paar meegenomen,’

antwoordt hij terwijl hij olijfolie over een schaal ravioli sprenkelt.

Meteen weet ik wie er onbeschoft genoeg is om dat te doen. 'Was dat Michael?'

'Ja,' hoor ik een koele, diepe baritonstem achter me antwoorden.

Onze blikken schieten naar de deuropening, waar Michael staat, zonder jasje en de mouwen van zijn zwarte overhemd tot aan zijn ellebogen opgerold. De brute kracht van zijn lichaam, een en al spieren en aangespannen pezen, is overduidelijk ondanks zijn dure, op maat gemaakte kleding.

Waar zit zijn pistool nu en waarom is hij wederom in de keuken?

HOOFDSTUK 4

MICHAEL

Nadat ik bij Brielle vandaan ben gelopen omdat ik haar interesse in mij verdacht vind, loop ik de trap af naar het voornaamste deel van het restaurant. Ik manoeuvreer me door de mensen van de bediening, in hun zwart met witte kleding, heen en begeef me naar de bewaker die ik heb opgedragen Brielle Duchennes dossier op te zoeken.

Wanneer ik hem bij de bar bereik, vraag ik: 'Wat heb je voor me?'

'Hoi. Ik heb haar gecheckt. Iedereen van het restaurantpersoneel is uitgebreid gescreend, maar dat was voordat jij bij het team kwam, dus destijds wisten we niet van de connectie tussen jou en haar en daarom is dat niet verder onderzocht. Ze is *die* Brielle uit New York, maar ze vertrok jaren geleden en heeft in Chicago gewoond sinds haar achttiende. Ze heeft geen banden met een van de andere syndicaatleden. We zijn ervan overtuigd dat ze deze baan alleen nodig heeft vanwege het geld. Ze verdient bij Palermo een beter startsalaris dan ze ergens anders zou verdienen.'

'Dus de kans bestaat nog steeds dat ze ofwel iets over me heeft gehoord ofwel precies weet wie ik ben en deze baan wilde

om andere redenen dan alleen geld,' veronderstel ik. 'Waar woont ze? En woont ze alleen of samen met iemand?'

'In het arme deel van de stad. En ze woont alleen. Ze is niet getrouwd en heeft geen kinderen.'

'Hoe oud is ze?'

'Eenentwintig,' antwoordt hij en ik bedenk dat haar schrikachtigheid kan komen door het feit dat ze twaalf jaar jonger is dan ik. Het helpt ook niet dat ik sinds gisteren vol in de syndicaatmodus zit.

'Waarom heeft Adriano haar precies aangenomen?'

'Omdat ze jong is en geen familie heeft. Plus, ze was de enige patissier die binnen twee weken kon beginnen. Maar uiteindelijk blijkt ze hem met haar creaties te verrassen. Denk je dat ze misschien weet over jouw...?' Zijn woorden sterven weg.

'Misschien. Ik moet er zeker van zijn dat Brielle geen onderliggend motief heeft om hier te werken,' reageer ik. 'Maar ik kan niet zomaar beschuldigingen in het rond strooien, want als die niet kloppen, hebben we een nog groter probleem.' Bezorgd maar geïntrigeerd maak ik een polsbeweging om hem weg te sturen.

Ik zit in een catch-22 situatie en besluit dat ik het best kan proberen te verifiëren dat ze me de waarheid vertelt. Als ze niets te verbergen heeft, zal ze zich niet geheimzinnig gedragen. Dus wederom tref ik mezelf op weg naar de keuken aan.

'Zijn er veel rumtaartjes besteld, Gianni?' vraagt Brielle aan de chef-kok.

'Nee, het management heeft er een paar meegenomen,' antwoordt hij.

Brielle staat daar, haar armen over elkaar geslagen. 'Was dat Michael?'

'Ja,' bemoei ik me ermee en heldergroene ogen vinden de mijne vlak voor ik de deur door loop.

'Heb jij van mijn rumtaartjes gegeten?'

'Ik heb er een paar op, ja.' Ik rol mijn nek los en roep een

minder chagrijnige houding op voordat ik naar haar werkplek slenter om te zien dat al de taartjes weg zijn.

‘Dat kun je niet doen zonder het tegen me te zeggen.’ Nerveus pakt ze een vaatdoek, maar ze doet er niets mee; ze houdt hem simpelweg in haar vingers geklemd.

Blijkbaar bezorg ik haar een ongemakkelijk gevoel; ze is behoorlijk makkelijk te lezen.

‘Oké,’ zeg ik en ze schenkt me een sceptische blik, maar ik voeg eraan toe: ‘Ik wil je niet in de problemen brengen.’

‘Ik kom niet in de problemen.’ Haar lach is verlegen en onschuldig en brengt mijn aandacht naar haar goedgevormde lippen. ‘Ik moet het alleen weten, zodat ik er meer kan maken.’

Even vraag ik me af of ze met me flirt, waardoor ik me ongemakkelijk voel. En ik voel me nooit ongemakkelijk bij vrouwen. Helaas heb ik antwoorden nodig, dus ik besluit mijn voordeel te doen met haar veranderde stemming en probeer wat aardiger te doen. ‘Dan zal ik het je de volgende keer laten weten.’

Ze knikt en begint vieze bordjes te verzamelen terwijl ik toekijk hoe ze door de keuken beweegt en naar me gluurt als ik een doos openmaak die vol zit met rode taartjes, elk gedecoreerd met een van suiker getrokken versiering. Ze zijn meisjesachtig, net als zij.

Terwijl ze haar werkblad schoonwrijft, vraag ik op nonchalante toon: ‘Deze zien er lekker uit. Wat zijn het?’

Ze werpt een blik op me, maar ik blijf naar de taartjes kijken, want ik wil dat ze zich meer op haar gemak voelt bij me.

‘Het zijn frambozentaartjes.’ Ze pakt er een uit en als ze zich sierlijk beweegt, valt me haar professionele voorkomen op.

Ik merk tegenstrijdigheden in de manier waarop ze zich in verschillende situaties gedraagt. Ze was onvolwassen door er gisteravond vandoor te gaan, maar stond haar mannetje tegenover mij vanmorgen, iets wat een vrouw zelden doet. Dus ondanks dat ze jong overkomt, schreeuwt mijn intuïtie dat dit een slimme meid is en dat ze goed kan acteren.

Wanneer ze het kleine taartje door de helft snijdt, drupt de siroop eruit. Trots kijkt ze me aan, schijnbaar meer ontspannen nu we het over haar vakgebied hebben. ‘Bloedrode siroop. Proef,’ biedt ze me aan door de doos omhoog te houden.

Omdat ik honger heb, speel ik het spelletje mee. Ik pak een van de helften eruit en stop hem in mijn mond. Wederom is haar taart totaal niet zoet. ‘Het is lekker,’ complimenteer ik haar, waardoor haar lippen opkrullen. Nu heb ik een ingang. ‘Staat dit op de kaart?’

‘Nog niet. Maar ik maak wat ik wil en presenteer het aan Adriano en de chef-kok. Een van mijn chocoladetaartjes staat erop.’

Ze zet de bak neer, net op het moment dat Gianni roept: ‘Brielle, drie tiramisu.’

‘Ja, vijf minuten, chef.’ Ze bukt naar het rek onder haar werkblad en pakt drie witte bordjes voordat ze een andere doos en wat bestek pakt. Dan neemt ze een pot vol bruin poeder van de plank boven haar en draait hem open.

Terwijl zij bezig is, neem ik haar methodische bewegingen in me op en grijp mijn kans om naar informatie te vissen. ‘Hoe kwam je aan deze baan?’

‘Ik zag de vacature online en het was voor mij geen probleem onmiddellijk te beginnen, want ik was op zoek naar werk.’ Ze bestuift het hele bord met cacao poeder en dan een beetje poedersuiker.

‘Dus dit is je eerste fulltimebaan?’

‘Ja.’ Als ze haar mouwen opstroopt, onthult ze die zilveren armband, wat me een pijnlijke herinnering en een steek in mijn borst bezorgt.

Ik schud mijn hoofd in een poging me te focussen. ‘Heb je het naar je zin hier?’

‘Ja. Ik had mazzel dat ik deze functie kreeg, want ik ken niet veel mensen in Chicago,’ onthult ze: ik heb haar pantser laten zakken.

‘Waarom ken je niet veel mensen?’

‘Ik ben in New York opgegroeid en drie jaar geleden hierheen verhuisd om naar de koksschool te gaan,’ zegt ze en ik kan merken dat ze eerlijk is, want er klinkt geen enkele aarzeling in haar antwoord. Ondertussen decoreert ze de bordjes nauwkeurig met wat bolletjes van een of ander ijs.

‘Ben je hier alleen heen gekomen?’

‘Ja.’ Er trekt een hint van een trieste glimlach over haar gezicht.

In plaats van haar naar New York te vragen, hoor ik mezelf zeggen: ‘Waarom alleen?’

‘Mijn ouders kwamen om bij een vliegtuigongeluk en toen kon ik niet langer in New York blijven,’ verklaart ze zonder naar me te kijken en ik bestudeer haar gezicht. Er is geen sproetje te bekennen op haar ivoorkleurige huid en ik begrijp haar gevoel volkomen, want ik ontvluchtte die stad voor bijna dezelfde reden.

‘Ik heb ook in New York gewoond.’

‘Dat weet ik.’ Ze kijkt me onderzoekend aan. ‘Marliya vertelde me dat.’

‘Dus je hebt wel navraag naar me gedaan...’ plaag ik, waardoor haar mondhoek vertrekt, al realiseer ik me dat ze mijn bedoeling verkeerd kan interpreteren. Trouwens, ik moet me concentreren en mijn antwoorden zien te krijgen, zodat ik haar met rust kan laten.

‘Waarom ben jij uit New York weggegaan?’ vraagt ze plotseling terwijl ze met de drie bordjes rond het keukeneiland loopt. ‘Bediening!’

Een ober stormt door de klapdeur naar binnen en pakt de bordjes van Brielle aan voordat hij net zo snel weer verdwijnt.

Ik negeer haar vraag en breng het gesprek weer op haar. ‘Waar in New York woonde je?’

‘Brooklyn.’ Onmiddellijk sluit ze de dozen en veegt het

marmere blad schoon terwijl de hectiek van de keuken om ons heen schalt.

‘En je hebt met niemand contact gehouden?’

‘Nee, ik had een goede vriendin, maar het contact verwaterde,’ reageert ze teleurgesteld en ik weet nog steeds niet zeker of dit alles simpelweg een groot toeval is.

Ineens vormt zich een frons tussen haar perfect gemani-cuurde wenkbrauwen. ‘Wat is dit voor ondervraging?’

Ik ben te ver gegaan.

Gelukkig onderbreekt de chef-kok ons. ‘Brielle, twee chocolade desserts.’

‘Ja, chef.’

‘Ik was gewoon nieuwsgierig. Aangezien je het druk hebt, zal ik je niet langer van je werk houden,’ zegt ik tegen haar en ik draai me naar de deur.

Wanneer ik over de drempel stap en naar de bar loop, ben ik geen klap verder dan daarvoor. Maar ik geloof niet in toeval. Ik ga Brielle de komende dagen in de gaten houden.

Mijn gedachten worden onderbroken wanneer, uit het niets, de host me de weg verspert, gevolgd door Ivo, in een duur op maat gemaakt zilvergrijs pak dat lijkt op de pakken die ik draag. Hij is een Italiaanse medewerker die makelaar voor de onderwereld is. Maar, als medewerker is hij geen officieel syndicaatlid en er is iets aan hem wat ik niet vertrouw.

‘Michael, deze meneer is op zoek naar Adriano,’ laat de gastheer me weten.

‘Ik zal hem naar boven begeleiden.’ Ik begroet Ivo met een knikje en verberg mijn afkeer voor deze kerel met zijn perfect getrimde baard.

Ik wist dat hij een afspraak met Adriano had, want dat heeft Adriano ons vanmorgen verteld, maar ik vind het verdacht dat hij een afspraak afdwong tijdens de openingstijden van Palermo. Volgens Adriano vormt hij echter geen bedreiging.

‘Michael,’ begroet Ivo me als ik mijn arm uitsteek om hem

duidelijk te maken dat hij me voor mag gaan en hij begint naar de andere kant van de ruimte te lopen.

Wanneer we de trap bereiken, herken ik onmiddellijk Brielles goudblonde haar en de vormloze zwarte koksjas als ze een bord op tafel zet en zich omdraait. Onze ogen ontmoeten elkaar en ze houdt mijn blik vast als ze ons passeert. Dan strekt Ivo, die voor me loopt, zijn nek om naar Brielles kont te staren terwijl zij vriendelijk naar me glimlacht. Onverwachts voel ik prikkelingen van irritatie en ik staar Ivo recht aan, hem in stilte bevelend zijn blik af te wenden.

Hij gehoorzaamt, maar hitte brandt over mijn rug en ik vraag me af of Brielle mijn reactie heeft opgemerkt.

HOOFDSTUK 5

BRIELLE

Wanneer Michael naar de trap loopt, lijkt hij niet blij te zijn. Ik vond ons gesprek, net in de keuken, eerlijk gezegd aangenaam, maar nu schenkt hij me geen enkele aandacht en loopt hij door zonder mijn aanwezigheid zelfs maar te erkennen, behalve dan dat ik hem weer naar mijn armband zie kijken. Die kerel is echt vreemd en ik veracht het feit dat ik mijn ogen niet van hem af kan houden als hij met de sierlijkheid van een panter de trap op klimt tot hij uit het zicht is. Michael is de eerste van het management die me heeft gecompimenteerd met mijn baksels en waar ik het meest van houd is als mensen genieten van mijn eten.

Ik keer terug naar de keuken om de frambozentaartjes op te ruimen terwijl mijn collega's de vaatwassers volruimen en verschillende medewerkers vertrekken wanneer ik nog aan het schoonmaken ben.

Een half uur later draai ik de deksels op de potten op de plank boven mijn werkblad. Helaas ben ik de laatste hier, wat de reden is dat ik wil dat de desserts op tijd worden uitgeserveerd; zodat ik naar huis kan als de anderen ook gaan.

Plotseling zwaait de deur open en mijn hoofd schiet naar

links op het moment dat Michael naar binnen stapt. Vanavond heb ik alle lichten aangelaat om verrassingen te voorkomen.

‘Jij weer,’ plaag ik, terwijl hij zijn getailleerde zwarte jasje aantrekt en een blik door de ruimte werpt. Zijn beperkte repertoire van gezichtsuitdrukkingen lijkt niet uit een glimlach te bestaan, slechts die eeuwige norske blik.

‘Ben je de laatste hier? Waarom blijf je alleen achter?’ Hij recht zijn kraag, wat mijn aandacht op de verleidelijke V van zijn opengeknoopte zwarte overhemd vestigt en waar een stukje van zijn olijkleurige borstkas wordt onthuld.

Ik schraap mijn keel. ‘Dit is waarom ik niet wilde dat iemand de bediening afleidde. Dan raken we achter met de desserts en sta ik aan het eind van de dienst alleen schoon te maken.’

‘Hmm,’ zegt hij.

Ik weet niet zeker hoe ik dat geluid moet interpreteren, aangezien hij me slechts onderzoekend aankijkt, zijn blik ondoorgroendelijk als ik naar de voorkant van het werkblad loop om mijn zalmkleurige nepbontjas van de kapstok te pakken. Nadat ik mijn armen door mijn mouwen heb gestoken, slinger ik mijn tas diagonaal over mijn borst.

‘Hoe kom je thuis?’ Michael blijft me intens aankijken.

‘Met de metro.’ Op mijn horloge check ik hoe laat het is en het blijkt bijna elf uur te zijn. ‘Maar ik moet nu gaan om hem te halen. Ik ga wel door de nooduitgang.’ Ik draai me om en haast me naar de achteruitgang van de keuken.

Maar dan hoor ik Michael zeggen: ‘Nee.’

Ik bevries en verbaasd draai ik me langzaam naar hem terug. ‘Pardon?’

‘Je kunt niet via de steeg vertrekken.’ Hij stapt naar voren en ik deins achteruit, verbluft door zijn bazigheid. ‘Alleen. ’s Avonds laat.’ Ieder woord wordt met een koele, afgemeten intonatie uitgesproken.

‘Ik red me wel,’ laat ik weten en ik draai me weer om, maar

ineens klemt hij mijn bovenarm in een stevige greep en trekt me naar zich toe.

Ik geef een ruk in een poging zijn hand van me af te schudden, maar hij geeft geen krimp. De hardheid van zijn lichaam betovert me op een manier die niet zou moeten, maar wanneer zijn norse blik op me landt, overschaduwde ergernis iedere andere emotie.

‘Laat me los!’ zeg ik tegen hem en hij werpt me een woedende blik toe.

‘Wacht eens even! Waarom zou je zo laat alleen naar huis willen?’ Hij zegt het alsof het een beschuldiging is.

‘Ik geloof niet dat het jouw zaken zijn hoe of wanneer ik naar huis ga!’ bijt ik hem toe en ik word ronduit defensief. Ik ben al alleen sinds mijn achttiende en ik heb geen behoefte aan iemand die over me gaat lopen moederen, vooral hij niet.

Ik ga op mijn tenen staan, om dichter bij zijn gezicht te komen, in de verwachting dat hij me loslaat, aangezien ik heb gemerkt dat hij het haat als mensen in zijn persoonlijke ruimte komen. Ondertussen heeft hij mij al twee keer hardhandig beetgepakt. ‘Ik respecteerde jouw wens om niet te worden aangeraakt. Respecteer dan nu ook de mijne, Michael, en laat me los.’

Zijn wenkbrauwen schuiven van verbazing omhoog voordat zijn blik donkerder wordt, maar hij weet dat ik hem nu heb, dus laat hij me los, waardoor ik struikel.

Dan maakt hij een wuifgebaar met zijn hand. ‘Je hebt gelijk; het zijn mijn zaken niet, dus ga.’ Opnieuw krijgt hij het voor elkaar me af te wimpelen.

Niet in staat mijn zelfbeheersing te bewaren, zeg ik: ‘Dat zal ik zeker doen.’

‘Prima.’ Hij keert om en we benen allebei in tegengestelde richtingen.

‘Prima!’ schreeuw ik en ik kijk over mijn schouder terwijl ik de nooduitgang openduw. Ik zie Michael naar me kijken als hij